

Forum Ecclesiasticum

In Quo Jus Canonicum Universum, Librorum Ac Titulorum Ordine Per Quæstiones Et Responsa, Tam Canonistarum Veterum & Recentiorum, quàm Legistarum, in iis, quæ Utrique Juri, Canonico Et Civili Communia Sunt, Authoritate stabilita, Methodo clara & facili explanantur

Leuren, Peter

Moguntiae, 1719

Quæst. 819. An & qualiter novitius disponere possit de bonis suis, iisque renunciare.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-73957](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-73957)

quò ad personas, adeoque etiam ab onere quò ad bona sua; cum accidentale sequatur naturam sui principalis. His non obstante, quò bona novitiorum ad religionem non pertineant, ut pote quorum dominium retinent novitii: cum hinc non tollatur, quin sint bona personarum Ecclesiasticarum, et si patrimonialia, quò sufficit ad gaudendum privilegio immunitatis à gabellis. atque ita docent Molin. de J. & J. tr. 2. d. 671. num. 2. Sanch. cit. L. 6. c. 10. num. 16. Barbof. in collect. tom. 1. L. 3. tit. 49. c. 7. num. 11. Diana p. 1. tr. 2. resol. 37. Turrian. 2. tom. 2. d. 49. du. 4. num. 12. Grass. de effect. cler. off. 3. num. 131. Bertach. tr. de gabal. p. 7. num. 56. Pirh. cit. num. 77. & alii, quos citat & sequitur Delb. de immun. eccl. c. 1. dub. 9. num. 3. extendens hoc ipsum, iterum num. 8. & 9. ad dictos novitios largo tantum modo tales, contrarium tamen apud eundem tenentibus in genere Tiraq. de retract. §. 1. Gl. 8. à num. 31. Lassarre de decim. vendit. c. 19. num. 5. Cutell. de immun. eccl. L. 2. q. 38. & aliis. Quid in hoc sit circa novitios ordinum militarium distinctorum ab ordine S. Joann. cujus profecti extra omne dubium sunt verè religiosi, vide apud Delb. l. c. dub. 11. à num. 5. Denique ad eorum privilegia spectat, quò à proprio praelato ordinis per se vel per alios absolvi possint à casibus reservatis, & cum illis dispensari in votis, in observatione festorum, jejuniorum, recitatione horarum canonicarum, ad quas ratione ordinis tenentur. Castrop. tr. 26. d. 1. p. 11. num. 3. Pirh. l. c. Wiestn. h. t. n. 45.

Quest. 818. Quo jure gaudeant ad obtinenda, retinenda, resignanda beneficia & pensiones?

1. Resp. Ad primum: potest novitio validè conferri beneficium sæculare. Sanch. in decal. c. 4. num. 22. Castrop. de benef. d. 1. p. 2. §. 5. Garc. de benef. p. 7. c. 10. num. 5. cum sui juris maneat, neque per illius acceptationem renunciare censetur religioni; cum possit eo animo acceptare, ut, si religio non placeat, illud retineat, sin minus, professione facta vacet. Unde & illud cum alio permutare poterit. Sanch. l. c. Pirh. ad lit. de prabend. num. 12. quin ipsi conferri debet, si est primogenitus, & beneficium ex fundatione conferendum primogenito, vel differenda ejus collatio, usque dum professionem emisit. Sanch. num. 23. Castrop. num. 6. His tamen non obstantibus minus decens esse, ut novitio conferatur beneficium (intellige aliàs non debitum) nec detur ei ansa redeundi ad sæculum; asserunt Castrop. l. c. num. 5. Pirh. l. c. vide me in for. benef. p. 1. q. 48. fructus tamen beneficii præhabiti anno probationis percipere nequit; et si à residentia sit excusatus. Garc. p. 3. c. 2. num. 341. adeoque nec à tempore, quo illud de novo accepit, de quo tamen vide me in for. benef. p. 3. q. 56. Dixi: beneficium sæculare; quia ad prælaturam regularem neque in suo, neque in alieno ordine eligi potest novitius, saltem tacitè non professus. c. nullus religiosus. de elect. in 6. Gl. ibidem V. prælaturam. Abb. in c. fin. eod. num. 8. Barbof. in c. monasterium. de elect. num. 2. potest tamen ad talem prælaturam postulari, si est necessitas. qualiter autem vocandus ad electionem extra ordinem faciendam canonicus novitius, vide me in for. benef. p. 2. q. 308.

2. Resp. Ad secundum: potest novitius præha-

bita beneficia retinere, nec ea vacant per ingressum monasterii. Lotter. de re benef. L. 3. q. 26. à num. 10. & num. 24. cum communi juxta quò constat ex c. beneficium. h. t. vide me in for. benef. p. 3. q. 54. ubi etiam q. 55. quò non vacent, si novitius ultra tempus confuctum prorogaretur, item q. 56. ad quem spectent fructus beneficii retenti tempore novitiatu & q. 57. an, à quo & qualiter administrandum beneficium tempore novitiatu. vide quoque de his Pirh. h. t. à num. 70. ubi etiam cum Sanch. L. 6. mor. c. 10. num. 13. quò pensiones Ecclesiasticæ habitæ à novitio in titulum non vacent ante editam professionem; quia æquiparantur beneficiis, & quò ad extinctionem sequuntur naturam beneficii.

3. Resp. Ad tertium quæ spectant ad resignationem & dimissionem beneficii videri possunt apud me in foro benef. p. 3. ubi q. 326. num. 3. quò ingressus religionem resignare nequeat intuitu religionis ingrediendæ, et si admittit jam sit ad ordinem item q. 327. quò ante professionem valide resignare possit beneficium, etiam ad cujus titulum ordinatus; & licet non habeat aliunde vivere. item q. 328. num. ante duos menses antecedentes professionem beneficium non titolare, si aliunde habet vivere. item q. 328. num. 3. quò facta resignatio à novitio intra illos menses non requirat consensum superioris regularis item cit. q. 328. num. 2. quò novitius egrediens è religione post professionem nulliter factam non recuperet beneficium. Item ibidem. quò novitius regressus ad sæculum remanet cum beneficiis suis, etiam quæ sponte resignarat. Item q. 54. & 328. quò facta à novitio resignatio suspensa manet, donec emissa professio.

Quest. 819. An & qualiter novitius disponere possit de bonis suis iisque renunciare?

1. Resp. Primò: ad renunciationem (per quam hic intelligitur dispositio de bonis temporalibus, seu eorum cessio facta in favorem tertii irrevocabiliter, adeoque distincta à dispositione testamentaria seu facta per ultimam voluntatem vel donationem mortis causâ, adeoque revocabili, (de qua supra ad lit. de testam. q. 624. qualiter fieri possit à novitio) faciendam ante professionem nullo jure tenentur novitii. unde si eâ non factâ emitant professionem, vi hujus ordo bonorum possidendorum capax succedit in bonis eorum; alioquin hæredes ab intestato Sanch. l. 7. mor. c. 12. n. 4. Pelliz. in man. privil. c. 7. n. 2. Pirh. h. t. n. 79.

2. Resp. Secundò: potest nihilominus, si velit; disponere de bonis suis, iisque irrevocabiliter cedere, si id fiat ante ingressum religionis independentè à professione & nullo illius intuitu, nisi fortè donans aut renuncians esset minor, ut ad beneficium restitutionis in integrum haberet recursum, & extra casus c. fin. de donat. & in hoc facile conveniunt omnes. si verò fiat hæc cessio ante ingressum in religionem seu assumptionem habitus religiosi intuitu securitæ professionis, saltem ubi est causa principalis & finalis, ita ut eâ non secutâ, donata seu cessâ repeti possint, cessio est obnoxia revocationi & restitutioni; quia est donatio ex causa & sub conditione facta, vocans non secutâ, & conditione non impletâ, non obtinet firmitatem; cum cessante causa, etiam finali, cesset effectus. c. cum cessante. de appell. & deficiente conditione, actus resolutus, censetur

consecratur. *L. pecuniam ff. de reb. cred. & ita tenent Host. & Abb. in c. statimus. h. t. Jas. in auth. si qua mulier. c. de ff. Eccles. Rodriq. 99. regul. q. 8. a. 2. Sanch. l. c. c. 1. à num. 2. quos citat & sequitur Wiestn. h. t. num. 48. Extendit hoc ipsum Pirh. num. 81. ita ut procedat etiam, dum secutura professio fuit causa cessionis solum impulsiva; quia nimirum ingressus absolute quidem vult renunciare bonis, eaque donare, quamvis non donasset, si religionem non ingrederetur, qualem intentionem presumi ait, si renunciatio non longe ante ingressum facta fuisset. presertim, si sit bonorum omnium aut majoris vel minoris vel notabilis, citatque pro utroque casu, nimirum quod irrita sit talis renunciatio, siue professio secutura fuerit causa principalis, siue impulsiva. Navar. l. 3. conf. 82. h. t. Mol. tr. 2. de usufr. d. 139. num. 14. Less. l. 2. c. 41. num. 42. Laym. l. 3. tr. 5. c. 7. num. 7. an verò comprehendantur istiusmodi renunciations factae ante ingressum sub decreto Concilii Tridentini Sess. 25. de regul. c. 16. annullante factas ante duos menses proximos ante professionem, controversitur inter AA. affirmat tanquam probabile Pirh. l. c. cum AA. jam citatis, eò quòd Concilium loquatur absolute de factis ante dictos duos menses, praecindendo, an factae intra vel extra tempus novitiatus, finisque ab eo in utrisque locum habeat, nimirum libertas egrediendi, dum ea aequè tollitur per factam renuntiationem ante ingressum, quam factam in novitiatu; cum in utroque casu aequè nequeat recuperare donata seu renunciata; adeoque aequè sit locus carendi necessarii ad vivendum, si egrediatur. Negant è contra aequè probabiliter, ut Pirh. inquit. Menoch. de arbitrar. censur. 5. cas. 436. num. 4. Sanch. l. 7. c. 5. num. 4. Valq. de testam. c. 6. §. 2. dub. 12. num. 50. Fagn. in c. penult. h. t. num. 42. ex declar. Cardinal. conc. eò quòd Conc. expressè loquatur tantum de renunciatione facta tempore probationis ut rectè colligitur ex connexionè c. 16. cum 15. ut bene extendit Pirh. adeoque, cum decretum hoc illius irritans sit correctorium juris communis, utpote auferens liberam facultatem disponendi de bonis propriis, extendendum non sit ad casum similem non expressum, etiam ob paritatem rationis juxta c. 28. de R. 7. in 6. juxta Gl. His non obstante, quòd lex etiam penalès & exorbitans à jure communi extendi possit ad alium casum non expressum, si aliàs lex illa frustraretur sine suo juxta c. si civitas de sent. excomm. in 6. cum id solum procedat, si etiam ea, ad quae fit extensio, commodò comprehendì possint sub verbis legis prohibentis, qualiter verba Decret. Trid. adoptari non possunt renuntiationibus factis ab existentibus adhuc in saeculo; cum loquatur de iis, qui habitum susceperunt, adeoque jam sunt personae Ecclesiasticae. ita cum Fagn. l. c. num. 2. & seq. Pirh. l. c.*

3. Resp. Tertio: renunciations ab existentibus jam in novitiatu, intuitu secuturae professionis factae conformiter decreto Trid. validae sunt, secus, si factae aliquo eorum, quae circa hoc statuit, omisso; siue de cetero ea fiant à novitio ante annum 16. aetatis siue post illum expletum, ut expressè Pirh. num. 82. cum nulla à Trid. praescribatur aetas huic renunciationi huic (quae sunt verba Trid. cit. c. 16.) nulla renunciatio aut obligatio, etiam cum juramento, vel in favorem cujuscumque causa pia valeat, nisi cum licentia Episcopi vel ejus Vicarii fiat intra duos menses proximos ante professionem; ac non

aliàs intelligatur effectum sortiri, nisi secuta professione; aliter verò facta, etiam si cum hujusmodi expressa renunciatione, etiam jurata, irrita sit, & nullius effectus, aequo decreto excipiuntur etiam per ipsum Concilium expressis verbis; candidati & novitii Societatis Jesu, ita ut renunciations bonorum & jurium ab iis factae conformiter constitutionibus ejusdem societatis, nimirum vel ante ingressum vel post primum annum probationis, aut etiam post edita vota simplicia, quodocumque superior jubet eos abdicare se bonis sine spe ea recuperandi, sint validae. de quibus vide Less. l. c. cit. c. 4. num. 41. Sanch. l. c. num. 9. Laym. cit. c. 7. num. 10. Pirh. h. t. num. 74. De cetero circa hoc decretum notandum primò, sub nomine renunciations comprehendì donationem inter vivos, ita ut ea facta sine forma in eo praescripta sit irrita; cum & ea sit species quaedam renunciandi cum effectu non revocandi, adeoque & ipsa impediatur libertatem novitii ad egrediendum. ita Mol. cit. d. 139. num. 15. Menoch. l. c. num. 7. Sanch. l. c. num. 20. Pirh. num. 85. Item datio novitii, dum ex bonis novitii monasterio datur aliquid sub titulo mutui, quo rei mutuatae dominium & usus ad notabile tempus transfertur ad illud; cum in ea includatur virtualis donatio, non quidem absolute, sed sub conditione, si novitius perseveret; utpote quo perseverante cessat obligatio restituendi ex mutuo. adhuc in eo recuperando saepe sit difficultas, adeoque & hac ratione impediatur libertas egrediendi. Pirh. num. 86. cum Suar. de relig. tr. 3. l. 5. c. 9. num. 16. Item dimissiones officiorum publicarum temporalium, ex quibus habebatur lucrum, remissiones fidejussionis, liberationes à ratiociniis reddendis, quibus alius ei obstructus. Menoch. de arb. cas. 436. num. 7. Sanch. l. c. Barbosa ad Trid. cit. c. 16. à num. 3. quos citat & sequitur Wiestn. h. t. num. 51. idem probabiliter dicens de renunciatione beneficii ecclesiastici, in summa obligationes omnes, quibus bona aut jura novitii notabiliter minuuntur, aut minùs recipitur, quam datur. ut AA. idem; adeoque contractus omnes respectu aliorum lucrativi. v. g. si fidejubeat alio; etiam pretio accepto, dum exposuit proprium patrimonium periculo jacturae sine spe aequalis lucri, siue, quòd tantumdem recipiat. Pirh. num. 86. cum Sanch. l. 2. mor. c. 5. n. 34. Secus, ut Idem eod. num. 32. est in contractibus reciprocis utrimque ferè aequaliter onerosis; nempe venditionis, permutationis, locationis, utpote in quibus cessat finis decreti, ne nimirum novitius amissis suis bonis vel magna eorum parte; cogatur emittere professionem. sic quoque à dicto decreto excipiuntur & validè sunt sine dictis solemnitatibus primò, dum à novitio datur aliquid pro victu suo & vestitu pro ut ipsum Tridentinum lit. c. 6. hoc excipit. Secundo si ultra victum & vestitum monasterio aut alteri personae laicae donatio modica spectatis facultatibus novitii fiat; quia per hoc non datur novitio occasio non discedendi, adeoque libertas egrediendi, quae erat finis istius decreti prohibentis, ei non adimitur. Sanch. l. c. num. 22. Idem est, si quid pro convivio sub ingressum impendatur, aut etiam Deo offeratur; si magni momenti non sit, ut Idem num. 28. Tertio si parentes aut amici novitii etiam magnam quantitatem dent monasterio, ut benevolentius tractetur; quia Concilium requirit, ut donatio fiat ex bonis novitii, cum aliàs largitio

eorum non pertinentium ad novitium, & ab eo per egressum non recuperabilem, non obstat ejus libertati egrediendi. Pirh. cit. num. 75. cum Suar. l. c. nisi tamen ista largitio computetur in legitimam novitii; cum tunc non tam parentes, quam filius censeretur donationem illam facere ut Sanch. l. c. n. 23. Laym. l. c. c. 7. n. 5. in fine.

5. Notandum secundo, dum in decreto licentia Episcopi ejusve Vicarii requiritur; nimirum eo sine, ut cum Sanch. & Rodriq. Pirh. excludantur fraudes, metus, preces importunæ, quibus induci posset novitius ad relinquenda bona monasterio; cum licentia iudicis impediatur præsumptionem fradis juxta *L. ult. ff. quod metus causa.* nomine Episcopi venire etiam alios prælatos jurisdictionem quasi Episcopalem habentes, nullique Episcopo in suo territorio subjectos, & nomine vicarii vicarium generalem. Sanch. l. 7. c. 5. num. 68. Delb. de immun. Eccles. c. 14. du. 12. num. 10. Barbof. de off. Episc. alleg. 99. num. 6. Pirh. num. 88. & hanc potestatem dandi istam licentiam, cum sit ordinaria & annexa eorum officio, non personæ, delegare possunt alteri. Venit quoque capitulum sede vacante, utpote succedens Episcopo in jurisdictione ordinaria; quin & vicarius capituli. Delb. l. c. cum Sanch. l. c. num. 67. etiam videtur dare posse hanc licentiam sine speciali mandato capituli; cum non sit ex arduis. vide me in *vicar. Episc. q. 592.* Non verò veniunt ipsi prælati regulares, etiam exempti, ut probabilius cum Sanch. l. c. num. 74. & Rodriq. tom. 2. qq. reg. q. 48. a. 14. Pirh. l. c. Dicens, hunc esse unum ex casibus, in quibus regulares aliàs exempti subjiciuntur ordinariis, quamvis, ut Idem cum Sanch. num. 25. & Rodriq. l. c. petitioni illi licentiæ in quibusdam monasticis per contrariam consuetudinem sit derogatum; ubi autem viget, non sufficit petitio licentiæ, sed requiritur ea obtenta; non tamen necessario in scriptis, uti nec datio illius expressa, sufficiente tacita habitâ ex ratihabitione, non quidem de futuro (quippe quæ non sufficit, dum requiritur ad valorem actus, nisi fortè is fieret sub conditione ratihabitionis subsecuturæ) sed de præsentate Sanch. l. c. n. 79. Pirh. n. 88. in fine.

6. Notandum tertio, quòd, dum dicitur, faciendas renunciaciones intra duos menses proximos ante professionem, non requiratur, ut fiant integro semestri ante professionem, sed sufficiat illas fieri etiam immediatè ante illam, idque etiam fortè congruentius fini Concilii volentis differri renunciaciones usque ad duos ultimos menses probationis, ut nimirum fierent majore consilio & deliberatione, ut Sanch. num. 80. unde & validæ erunt, si fiant immediatè ante professionem, casu quo ex justa causa ea ulterius post completam jam à novitio atatem absolutumque probationis annum differatur. Pirh. Suar. 89. uti & valebunt, si fierent tribus vel pluribus mensibus ante professionem ita dilatam; cum Concilium solum intenderit, ut renunciaciones fierent intra duos menses proximos professioni de jure emittenda; utpote non secus ac aliæ leges respiciens ea, quæ communiter & ordinariè non quæ per rard & per accidens tantum contingunt. juxta *L. 5. ff. de LL.* unde dilatâ ultra consuetum tempus professione propterea differenda necessariò (etiam, ut jam dictum, differri posset) non est renunciatio, & ita tenent apud Wiestn. h. t. num. 64. Barbof. & Donat. referentes sic declaratum à *Congreg. Cardin.* An verò è contra quoque, dum ex dispositione pontificia abbre-

viaretur novitius & concederetur fieri professio v. g. nono mense illius, vel à minore 16. annis, sufficiat fieri renunciacionem intra bimestre ante illud tempus. v. g. intra mensem septimum & octavum, ad initium etiam mensis septimi, in eo inquam, non ita conveniunt AA. affirmari id non omnino improbabiler, asserit Pirh. cit. num. 89. vers. porro est. & tenet Wiestn. num. 65. citans Castrop. tr. 16. d. 2. p. 17. num. 9. ex ea ratione, quòd, etiam dispensatio sit stricti juris, extendenda tamen sit ad connexa, ut cum communi Sanch. l. 8. de Marr. d. 1. num. 19. probabilius tamen dici, non posse eam fieri, nisi ad finem dicti bimestris, nimirum vel eodem die professionis, vel die eam præcedente. ut Sanch. l. 7. mo. c. 5. num. 83. ex ea ratione, quòd, cum in hoc casu renunciatio fieri nequeat intra tempus à Concilio determinatum, nempe mensem 11. & 12. anni probationis, & sic derogeretur Concilio, & post professionem amplius fieri nequeat, curandum sit, ut quàm minimè potest, Concilio derogetur; adeoque ut fiat proximè ante professionem. His non obstante ea dispensatione, utpote quæ tantum extendenda ad accessoria connexa inseparabiliter, qualiter non connectuntur, & unum ex altero non sequitur, professionem per dispensationem anticipando consuetum tempus. v. g. Ad bimestre fieri posse, & renunciacionem vi istius dispensationis fieri posse, similiter anticipatò ad aliud bimestre ultra prius bimestre dispensativè concessum Concilio, dum statuit eam faciendam intra bimestre proximè antecedente professionem, loquente de professione, quæ fit tempore ordinario, non de ea, quæ fit dispensativè, anticipando illud tempus.

7. Notandum quarto. Tametsi renunciatio facta secundum præscriptum Tridentini valeat & à novitio revocari nequeat, ante professionem. si eam facere & in religione permanere velit, ut Pirh. num. 92. cum Sanch. cit. c. 5. num. 58. eò quòd sicut omnes contractus, etiam lucrativi, qualis est donatio, conditionati revocari nequeunt conditione pendente, ita & hæc renunciatio bonorum facta à novitio, utpote continens hanc tacitam conditionem: si miserò professionem; sive ut non habeat effectum, nisi secutâ professione, revocari non potest ante professionem; priusquam ea facta, pendeat conditio, sub qua facta; absolutè tamen revocari potest semper ante professionem, & actu revocatur, dum novitius concipit animum non proficendi, & actu non proficulus deserit religionem; quia corrumpit seu non impletur conditio. Idemque est ex eadem ratione, quòd corrumpat renunciatio juxta probabiliorè, quam tenent Rodriq. l. c. q. 2. a. 2. Sanch. cit. c. 5. num. 49. aliique apud illum. item Pirh. h. t. num. 91. Wiestn. h. t. num. 66. si novitius post factam juxta præscriptum Trident. renunciacionem moriatur ante professionem; dum Concilium loquatur generaliter, dum expressè dicit: *ac non aliàs*: intelligatur effectum sortiri, nisi secuta professione, intellige, ex quacunque causa hæc non sequatur. ac proinde novitium factâ jam ritè renunciacione, hac non obstante, in eventum mortis ante professionem de bonis renuntians testari posse, vel mortis causâ donare, docet Nav. in *can. non dicatis* 12. q. 7. n. 49. Quod si non faciat, vel nisi renunciacionem factam monasterio alterive cause piæ ratam esse velit, etiam in casum mortis, censetur intestatus decedere, succedentibus illi proa-

proavis, consanguineis. Wiestn. l. c. cum Riccio prescriptum valere secuti professione, & ita tenent Sanch. l. c. num. 55. Pirh. l. c. aliique apud Barbof. juris Eccles. L. 1. c. 42. num. 238. Nihilominus ratificata ex post tali professione invalidè facta, ratificari quoque renunciationem ante illam factam, nisi forte professio fuerit invalida ob defectum ætatis, in quo casu uti professionem, ita & renunciationem esse & remanere invalidam, sive renunciatus necdum impleverat 15. annos & decem menses, adeoque eam confirmari nequire seu convalescere per subsequentem legitimam ætatem & aliam professionem, docet Sanch. l. c. num. 56. Pelliz. in man. pral. tr. 2. c. 9. q. 22. num. 49. & 50. quos citat & sequitur Pirh. cit. num. 91. in fine. De cætero valere renunciationem bonorum factam etiam personæ privatæ intuitu Religionem ingrediendi, vel etiam post ingressum à Novitio minore 25. annis sine autoritate curatoris & decreto Judicis aliisque solemnitatibus jure civili requisitis, docet Sanch. L. 7. mor. c. 6. num. 19. & cum eo Pirh. num. 93. Arg. c. de his, de sepult. ubi, dum dicitur, volentibus transire ad loca Religiosa liberum esse bona sua non solam Religiosis, sed etiam quibuslibet personis conferre, per tamen liberum importari idem, quod sine alterius autoritate, licentia & dispensatione, ait Gl. recepta in Clem. 2. de jurep. v. liberè, valori illius, etiam factæ à Novitio 16. annis majore ante duos menses proximos ante professionem, non obstante decreto Tridentini, utpote talis dispositionem non comprehendente, apud Wiestn. h. i. num. 58. docent Faustus, Thefaur. L. 2. forens. q. 56. num. 7. & Menoch. contrarium tamen quò ad hoc, seu non valere in eo casu renunciationem, donationemve bonorum factam à Novitio, etiam 25. aut 30. annis majore, rectius tenent cæteri, aut saltem plerique, ut inquit Wiestn. alicujus nominis DD. Barbof. etiam de off. Episc. alleg. 99. num. 19. Donat. & aliis testantibus, sic declaratum à Congregat. Card. interp. Trid. eò quòd Concilium loquatur universaliter de renunciatis ante dictos duos menses, nullà factà mentione, multoque minùs discrimine inter ætatem eorum; cum in omnibus sic statuendi ratio illius locum habeat.

Quæst. 820. Quid sit circa renunciationem hæreditatis obventuræ factam à Novitio?

I. Resp. Primò: quamvis renunctio hæreditatis viventis alicujus necdum delatæ, sed in futurum deferendæ, facta alicui certæ personæ sine consensu illius, de cujus hæreditate agitur, sit ipso jure invalida ob periculum machinandi insidias vitæ alienæ juxta L. ult. c. de pact. valet tamen etiam irrequisito dicto consensu, facta ab eo in favorem Religiosi Conventus alicujus alteriusve Communitatis vel Collegii; cum in omni Communitate adeoque multò magis in Communitate Clericorum, præcipuè Religiosorum, meritò præsumatur, cessare tale periculum seu votum captandæ mortis; ob quòd aliàs in favorem privatæ personæ fieri prohibetur talis renunctio. Sanch. L. 7. mor. c. 2. à num. 54. Laym. L. 3. tr. 5. c. 7. n. 3. q. 2. limit. 3. Pirh. h. i. num. 90. Potest quoque Novitius ante professionem renunciare hæreditati paternæ aliàs obventuræ; paciscendo cum parente, ut is ob præstitum sibi à filio per talem renunctio-nem commodum teneatur aliquam pecuniæ summam.

R. P. Lenz. Jur. Can. Lib. III.

alicui loco pio vel Conventui à filio designato applicare; eò quòd, cum per tale pactum nulla filio (qui absque eo renunciare deberet dictæ hæreditati, dum est Novitius Ordinis mendicantium) imponatur obligatio, sed soli parenti, credibile non sit, talem dispositionem prohiberi à Trid. ita cum Laym. l. c. q. 5. num. 14. Pirh. l. c. Potest item Novitius ita renunciare in favorem causæ piæ hæreditati sibi undecunque obventuræ ante mortem vel professionem, in quo casu, si aliqua obveniat, etiam eà non aditâ ab ipso, quia mortem, cujus hæreditas obvenit, ignorabat, possunt ii, quibus facta renunctio, eam petere & accipere, et si jure civili. L. 7. c. de jure delib. statutum aliud, nimirum, quòd, si è vivis excedat non aditâ hæreditate, obveniente sibi, quia mortem ejus, cujus hæreditas erat ignorabat, ea non transmitatur ad hæredes; cum constitutio illa juris civilis in causis piis, utpote in quibus proceditur juxta jus naturale, gentium vel canonicum, quo valida est talis renunctio Pirh. l. c. cum Laym. l. c. num. 13. Si tamen filius disponens in favorem causæ piæ vel Monasterii infans iis, de quorum hæreditate agitur, moriatur, aut profiteatur ante delatam sibi hæreditatem nimirum iisdem adhuc viventibus, donatio seu renunctio omnino corruit. Sanch. L. 7. mor. c. 9. num. 25. Laym. Pirh. ll. cit. eò quòd quis plus juris in alium transferre nequeat, quàm sibi competat. reg. Jur. 79. in 6. nemo autem vivente aliquo, de cujus hæreditate agitur, ad bona illius jus habet; cum viventis non sit hæreditas Arg. L. 94. ff. de acquirenda hæred. Sed neque Monasterium, etiam aliàs capax succedendi, succedit in hæreditate, cui necdum delatæ absolute renunctavit Novitius, dum ea postmodum post professionem ei deferretur; quia ea renunctio valuit & consequenter Novitius per eam jus succedendi in ea postmodum delata amisit; Monasterium autem repræsentans personam professi jus nullum succedendi habet, nisi quatenus professus jus succedendi habet, quòd is positâ renunctio-ne illâ absolutâ non habet etiam si professionem non emisisset.

Quæst. 821. An & qualiter liberi liberè possint ingredi Religionem, & eandem ingressi intra annum probationis liberè egredi, & ad sæculum redire?

I. Resp. Ad primum: quamvis decens sit & rationi naturali conforme, liberos propositum ingrediendi Religionem causasque aperire parentibus, in quorum potestate sunt, si id facile fieri possit, iis tamen, dum ingressum hunc impedire volunt, aut prudenter impedituri timeantur, inconsultis & invitis, licitè ingredi possunt Novitiatum, eoque absoluto profiteri. Laym. L. 1. tr. 5. c. 4. num. 1. cum communi juxta c. 12. in fine h. i. cum liberi, postquam annos pubertatis, adeoque liberum discretionis arbitrium consecuti, in ordine ad statum religionis ineundum, aut matrimonium contrahendum non pendeat à parentum voluntate & arbitrio.

2. Resp. Ad secundum: quidquid fuerit de hoc olim, dum, qui religionem intrabant, habitumque ejusdem etiam novitiorum assumbant animo vitam absolute mutandi, & Deo perpetuò in religione serviendi, ad sæculum redire non poterant;

Ffff 2

sed